

Krátké interview se členy CCF (Conspiracy of Cells of Fire), kteří jsou momentálně uvězněni v Řecku, Duben 2013

(Contra Info, překladatelská counter-information síť)

Jaký je váš pohled na squatterskou praxi?

Squaty jsou nadčasové prostředky anarchistické vzpory. Soudruzi, kteří obsadí nějakou budovu v metropoli, ve skutečnosti osvobozují prostor uvnitř těchto metropolí a bojí militarizovanou uniformitu urbanistické výstavby. Squat může být místem nepřátelství vůči nadvládě obchodování, reklam a proti samotnému spektaklu. Představuje oblast války zaměřené proti fašistům, policajtům a poslušným občanům. Ve skutečnosti je to prostor, kde jsou osvobozeny myšlenky, emoce, tvořivost a solidarita. V těchto místech je čas definovaný pouze dle našich tužeb, a ne podle taktu donucení a rozkazů. Nicméně squat sám o sobě není centrem boje. Anarchie vlastně nemá žádná takové centra. Skládá se z kružnic, které jsou ve stálém pohybu... Pro nás je squatting způsobem anarchie, a ne jeho cílem. Bohužel se některé squaty v Řecku prohlašují za ostrůvky svobody a opomíjí jiné formy přímé akce. Takto uvnitř městské pouště okolo sebe tvoří zdánlivou oázu svobody. Tímto se udržení pouhé existence squatu stává pro určité anarchisty samotným cílem. Výsledkem je, že se jednou za čas squateři, kteří čelí potenciálnímu riziku zákroku proti jejich squatterskému projektu, rozvázným a reformistickým způsobem dohodnou a usmíří se se státem a městskými úřady, a to s jediným cílem zachránit svůj prostor před represí. V Řecku nedávno v případě soudního vystěhování squatu Villa Amalia levicová strana Syriza vydala vůči squatu prohlášení vyjadřující solidaritní a podporu. A žádný squatter na tuto událost nereagoval. Naopak tam existovalo velké množství tolerance a ohlasu na reformistické kruhy, které rády squaty prezentují jako alternativní kulturní centra. Pro nás je anarchistický squat živoucí továrnou subverze, vzpoury a války proti existujícímu. Je to pro soudruhy setkávacím místem ke komunikaci, výměnu myšlenek mezi sebou, organizováním se a plánováním nových útoků proti státu a jeho společnosti. Proto tedy squat nejsou čtyři zdi nějaké budovy, ani jeho dveře či okna. Skládá se z lidí s ním spojeným. Skládá se z jejich tužeb, zájmů a jejich různorodých projektů. Nic z tohoto není ztraceno kvůli soudnímu vystěhování či demolici nějaké budovy.

Nakolik je pro vás důležitá projekce zrušení práce?

Tyranie práce a její etiky pronásleduje naše skutečné životy. Zvítězit nad prací skrze negaci práce je základním prvním krokem, aby bylo dosaženo naší individuální samostatnosti. Odmítáme se stát jenom další součástí pasivních položek ve statistice výrobního procesu. Námezdní práce nás zbavuje vlastnictví nad naší tvořivostí a představitostí a proměňuje nás na hloupé součásti společenského stroje, který šíří lidské maso, krev, sny a tužby. Ignorujeme příkazy nadřazených a hodinových ručiček, které nastavili řídicí vedoucí. Práce je mrtvý čas našich životů držící nás jako rukojmí, kteréžto nás spoutává tímto zvykem.

Nicméně tato pracovní etika je ještě více zákeřná než donucování k samotné práci. Námezdní práce již není považována za zotročení, ale za oprávněný nárok. Masy dobrovolných otroků jsou oslněni jejími vlastními řetězy. Mimoto byrokratická společenská tendence uvnitř anarchismu chytá sebe sama do pasti workeristickou logikou a posvěcováním proletariátu. Tento směr se tak stává bázlživým a neschopným k tomu, aby hájil a podporoval anarchistickou praxi ozbrojených loupeží - vyvlastňování. Formální-civilizovaná anarchie dává přednost propagovat taktiku samosprávy bídy a útisku pomocí samosprávných odborů, namísto navrhování skutečně jasné praxe krádeží a úplné negace práce.

Pro nás jsou ozbrojené loupeže vůči finančním chrámům moci nedílnou součástí nové anarchistické městské partyzánské války. Spojují individuální

osvobození z despotie práce s kolektivní perspektivou odstranění námezdního otroctví. Přesto však musíme být ohledně této otázky neustále ostražití. Samotná bankovní loupež není nic více než krásný adrenalinový moment. Pokud bandité zkrátka odmítají pracovat, ale udržují dále při životě dominantní kulturu uvnitř svých hlav, pokud uctívají peníze a jsou okouzleni konzumní mánii, pak jejich akt může být ilegální, avšak neodmítá společenské mravy. Pro nás loupež není aktem, jak dosáhnout snadno bohatství, ale vědomá volba jak si vzít zpět ukradený čas a jak jej osvobodit útočením na falešné idoly, které v existujícím čase triumfují. Z tohoto důvodu musíme odmítnout výmluvy, fetišizované dělnické moralizování a překonat překážky, abychom odstartovali smysluplnou diskusi uvnitř anarchistických skupin ohledně tématu ozbrojené anarchistické vzpoury a zrušení práce jednou provždy.

Zapadají 'spojenectví' s levičáckými složkami podle vašeho názoru do antifašismu?

Antifašistický boj je pro nás buď anarchistický boj, nebo není ničím. Rozdíly a stupně odchylek, které existují mezi anarchistickými a levicovými kruhy, mají základní význam v každém teoretickém a praktickém aspektu a tímto je nemožné vytvořit momenty sblížení. Pouze momenty rozchodu a sporu. Podstata anarchistického útoku je na hory vzdálena od poraženectví, stavění se do role oběti a pranýřování, od rysů které převládají v levicových uskupeních. Jakékoli spojenectví s takovými levičáckými schémata ve jménu antifašistické fronty může vytvořit jen obezřetný kompromis vůči anarchistickému diskurzu a praxi. Pro nás antifašistický boj znamená především být v ofenzivě vůči fašistům, použít proti nim jakýchkoli prostředků od z boxerů a nožů k bombám a kulkám.

Čím to je, že člověk má potřebu čekat, aby mohl poprvé postoupit k "sebeobraně" (nebo řečeno jinak, k odvetnému násilí) a protiútoků?

Věříme, že každý člověk tvoří, pro sebe sama, celý svět. Tímto pohledem je vše subjektivní. Náš život je náš osobní příběh, viděn našima vlastníma očima. To je důvod, proč nevěříme v objektivní podmínky, které sestávají a akceptují jedinou a výhradní objektivní a revoluční skutečnost. Neexistuje jediná realita, ale nespočet realit. Neuznáváme masové tvoření revolučního uvědomění, podvrtných zkušeností nebo osvobozujících činů. Měníme v popel tyto definované poslušné pořadníky a sabotujeme objektivní načasování. Každý z nás má své individuální vnitřní "hodiny", které jsou s to vést každého k výbuchu zacílenému proti nynějšímu pořádku. Není třeba čekat na kouzelný okamžik probuzení mas, ani není důvod k tomu, abychom ubrali plyn a sladili krok s lidským davem, který, jak se zdá, hluboce uctívá své vlastní řetězy. Měli bychom vyrazit do útoku v okamžiku, kdy cítíme nespokojenost doléhající na naše vlastní bytí. Měli bychom se odtrhnout od postojů oběti a její neustálé obrany a zaútočit neomezeností anarchie.

Co je pro vás "skutečný cíl" protispolečenského proudu a skutečného boj proti existujícímu?

Podvrtné anarchistické myšlení je pravidelně mrženo diktátem společenské morálky a viditelně evidentními dogmaty. Neustále jsme hnáni do předem definovaných dvoupólových světonázorů, které se nám nabízí - dobro versus zlo. Despotický stát se zjevuje v roli zla a utlačovaná společnost se zjevuje v roli dobra a věčné oběti. Nicméně moc není tvořena jednoduše zájmovou skupinou sestávající z ředitelů, vůdců a vrchních velitelů, ale neohraňčeným společenským vztahem. Moc žije hlavně skrze policejní zbraně stejně jako skrz příkazy dané otcem uvnitř patriarchální rodiny. Autorita nerozlišuje malé a velké tyrany. Je přítomna v každém aspektu společenského života, od železných pěsti zákonů k nejprostším gestům v osobních vztazích. Z tohoto důvodu považujeme společnost za jasný žalář moci. Kromě toho udržení moci nesestává výhradně z represe, ale také z akceptování moci mnoha jedinci. To je důvod, proč my, jakožto protispolečenská anarchisté, si přejeme zničit společnost a jeho vládnoucí morálku. Když říkáme "válku společnosti", nemáme na mysli masové krveprolití ale zánik společenských norem. Mimoto společnost mas je dítětem moci. Společenská soudržnost je postavena na autoritářské masové kultuře, která dává na odív ikony spektaklu, mluví jazykem státní propagace a reklamy, podněcuje rasovou segregaci a vytváří anonymní osamělý dav. Či, jak to je psané kdesi ohledně městských společností, "Nikdy jsem neviděl lidské domy tak blízko sebe - a přesto, lidé jsou si tak daleko a tak osamělí." Pro-

tispoloženský anarchismus bojuje proti této autoritářské pyramidě společnosti a prosazuje komunitu anarchistických uskupení. Lidská komunita, jež je opakem společnosti, prosazuje komunikaci, tvořivost, představitivost... Společnost zhltnutá unikátností a osobitým rys jednotlivce existujícího v anonymním davu, zatímco komunita povznáší kolektivní soudružský postoj založený na volném spojení individuů. Jedná se o výraz života podle našich tužeb a odstranění pravidel.

Existují rozdílné názory mezi vámi jakožto samostatnými osobnostmi? To jest uvnitř Spiknutí ohnivých buněk? Pokud ano, jak je řešíte, abyste mohli učinit společná rozhodnutí?

Spiknutí ohnivých buněk je skupina individualistických anarchistů a nihilistů, jejichž vztahy jsou založené na kolektivních touhách, volbách a akcích. Každý z nás jednotlivě, ale také všichni společně na kolektivní úrovni, prosazujeme hodnoty a charakteristiky nové anarchistické městské partyzánské války. Věříme, že často akce mluví silněji než slova. Ba co víc, jsme lidé, kteří prošli různými cestami, různými zkušenostmi a různými společenskými sférami, ale co nás spojuje je zápal pro praxi a odhodlanou bytostnou vzpouru anarchie. Nová anarchistická městská partyzánská válka je volba, která nemá cestu zpět. Pokračujeme v rozvíjení se, pálíme mosty, které nás spojují s pořádkem a poklidností světa normálního života. Samozřejmě že i mezi námi explodují na našich setkáních a v našich debatách někdy neshody, které tvoří nové diskuse, nové shody a nové neshody. Ale je to jediný způsob, jak se uskutečňuje vývoj - skrze rozpory a rozkoly. Jednomyslnost masové shody prospívá uniformitě, která je fašistická právě tak jako nudná, protože utopila neobvyčejné a unikátní charakteristické rysy našich individualit. Naše rozhodnutí jednat proti existujícímu ponechává místo pro naše neshody, které budou vyjádřeny kreativně a budou směřovat k výhledu na zostření anarchistického úderu spíše než ke vzniku charismatických osobností, které jsou vtaženy do stojatých vod sestávajících z nekonečných teoretických rozprav na shromážděních a kde existuje nerozhodnost. Nechceme v našich neshodách každého z nás přesvědčit, ale spíše toliko naslouchat jako mluvit. To je pro nás anarchistická komunikace, forma vyjádření s žádnými zárukami či jistotami. Celé naše vztahy mezi námi jsou každým dnem podrobovány zkoušce, aby se zjistilo, zda jsou užitečné a zdali jsou stále naší volbou a ne obětí na oltáři zvyku. Notabene Spiknutí ohnivých buněk nemá žádný ústřední výbor či neviditelnou oficiální linii. Je setkáním našich tužeb, daleko od "musí se" vynucené jednoty. Když se tedy nesouhlas ukazuje býti silnějším než výhled po shodě, nesouhlas se tvořivě osvobozuje pomocí nezávislé iniciativy. Koncept iniciativy pro Spiknutí není jen vyhnout se jakémukoli ničivému sentimentu, ale naopak obnovuje naše vztahy směrem k úplné tvůrčí hojnosti a svobodě. Je to další krok směrem k výsluní anarchie...

Co je důvodem, že přispíváte se vsí svou silou z vnitřku vězení k šíření anarchistických myšlenek a vydávání těchto myšlenek?

Vzhledem ke skutečnosti, že podmínky našeho uvěznění na nás uvalily mnohá omezení a zbavily nás stejně tak mnoha možností jednat účinně natolik, jak bychom chtěli, považujeme za důležité šířit anarchistický účinný diskurs, který se s ohledem na jeho formu a obsah může stát stejně ostrým jako čepel břitvy. Masky anonymity následkem našeho zatčení padla. Proto tím, že se přihlašujeme k odpovědnosti za naši účast na anarchistických přímých akcích skupiny Spiknutí ohnivých buněk, máme nyní šanci předložit a mluvit o přímých a rozhodných útocích na existující svět. Odstartovat tak cílý a pokračující dialog se všemi těmi soudruhy, kteří jednají v nepřátelském duchu proti tyranii. Cítíme tímto, a to navzdory omezením, která máme jakožto zajatci v rukou moci, že přispíváme k formování ofenzivní fronty anarchistické praxe černé Internacionály. Naše přispění ke všemu tomu nás přivádí "o krok" blíže ke svobodě, protože duševně unikáme a naše mysl i srdce doprovázejí každý útok přímé akce proti kultuře moci. Cítíme se tak více živí, pevnější a silnější a naše morálka se obrozuje v myšlení, že okovy věznění nemohou přemoci impulsy našeho vzpurného ducha. To je důvod, proč vsí naší silou přispíváme k rozšiřování anarchistických myšlenek a publikací.

Jaké jsou podle vás nejjednodušší formy, kterými může být vyjádřena anarchistická solidarita vězňům sociální války?

Jak jsme již řekli, vězení není pro anarchistu monumentem, který se má zničit, ale zastávkou na cestě, kde každý soudruh získává poznání sebe sama, jakož i nepřítele. Anarchistická solidarita ruší zdi samoty a izolace a dává nám vnitřní sílu proti našim vězňům. Když je solidarita věrohodná, pak nemůže být ani porovnáвана ani klasifikovaná řazena. Taková solidarita je vzdálena od expertů a odborníků, kteří z tohoto pojmu udělali pitomou frašku humanismu a vykreslování uvězněných jako obětí, která zmrzčila všechny naše účinné charakteristické rysy. Anarchistická solidarita se nepřipůsobuje normám ani neomylným návodům. Co je podstatné pro solidaritu, je pokračování a zaostření anarchistického útoku jakýmkoliv nevyhnutelnými prostředky - od rouhání a účinného plakátu, k činům užívajícím explozivní zařízení či střelbu vůči reprezentantům existujícího světa. Solidarita předává odhodlané poselství, že všechen boj pokračuje a jak jiní soudruzi řekli před námi: solidarita mezi anarchisty je víc než jen slova...

Harisis Hadjimihelakis, Panagiotis Argiour, Gerasimos Tsakalos, Michalis Nikolopoulos, Giorgos Polidoros, Christos Tsakalos, Damiano Bolano, Giorgos Nikolopoulos, Olga Ekonomidou a Theofilos Mavropoulos momentálně dostávají dopisy na tuto adresu:
Dikastiki Filaki Koridallou, A Pteryga, 18110 Koridallou, Atény, Řecko

Též můžete poslat dopisy na:
P.O. 51076, 14510 Nea Kifissia, Atény, Řecko

nebo je pošlete na email:
sinomosiapf@riseup.net

